

אייל – לולי שלנו,

מה כותב אבא שקובר את בנו?

מגיל צעיר היית חייב להצטיין בכל דבר, אז כל הכבוד "טומטום", הצלחת להשיג אותי ולהגיע לפניי לקו הסיום, כמובן שלא בפעם הראשונה, אבל בהחלט האחרונה!

זה התחיל בגיל בר מצווה כשהתעקשת לגרור אותי למגרש כדורסל ולשחק "אחד על אחד". אני זוכר פספוס שלא נעים לו לנצח את אבא, אבל גם לא מוכן להפסיד. לא גיליתי לך עד היום, אבל פרקת אותי אז על המגרש ואתה מפרק אותי גם היום!

גדלת ואחרי שכנועים רבים של גיא, עידו ושלי הסכמת לנסות תחביב חדש – אופנוע. ברכיבה הראשונה, אני לא יודע עד היום אם במכוון או שנתפס לך הגז אבל פתאום אתה טס ועוקף ונכנס בי ושנינו עפים לכל כיוון, קמים וצוחקים. ריסקת אותי אז על הסינגל, ואתה מרסק אותי שוב היום!

הפעם לא הסתפקת בי ובתוך זמן קצר הגיעו גם הקורבנות גיא ועידו, רועי ועומר, שזלזלו בך בהתחלה, ואכלו את הכובע בהמשך. התעללת בהם – השקמה מוקדמת, אין הפסקות, נתת להם זמנים והם מקטרים אבל מאושרים.

אייל – אתה ילד כל כך מוכשר וחכם. יש לך לב זהב, כוח רצון אדיר, גוף של שחיין ופרצוף של דוגמן... וכן – יש את החיוך, ואתה ידעת לנצל אותו להשגת כל דבר. תשאלו את חגית. כשביקשת שנביא כלב היא בחרה כמה סוגים, כאלה שאין להם הרבה פרווה ונראים כמו עכבר. שבוע לאחר מכן היא חזרה מהעבודה ומצאה גור האסקי – גוש פרווה, הסתובבה אלייך כדי לכעוס, ראתה את החיוך, ומאז היא שלוש פעמים ביום עם הדייסון.

לא חסת גם על עידו וגיא. הם אומרים שיש לך "ידיים דביקות" כי אתה מחרים להם בגדים, נעליים, ובעצם כל מה שאתה רוצה, וכשאת נתפס, אין בעיה, חיוך אחד וזה שלך.

אייל, מה כותב אבא לילד שבהגדרה הוא "בלתי מנוצח" (וכל מי שהיה בחתונה של נעמה וגיא יודע על מה אני מדבר) – ובכל זאת הפסיד בקרב של חייו.

אז אני מבקש ברשותכם לספר על הקרב האחרון. התחקיר עדיין לא סופי, אבל די מדויק. לא ניסיתי לייפות או להאדיר, אלא לתאר את שאירע.

אייל והצוות ישבו במוצב בכרם שלום. כחלק מנוהל המוצב, בשעה 05:30 בבוקר אייל יצא בהאמר ביחד עם 5 חיילים נוספים לכוננות עם שחר, במטרה להתמקם באנדרטת נירים. האירוע החל במט"ח פצמ"רים על

המוצבים ובהם גם על האנדרטה. בשלב הזה הם התמקמו במיגונית שבמקום, ולאחר כ-20 דקות של ירי הם הבינו שמולם עשרות מחבלים בטווח של מטרים, כאשר שמעו אותם מדברים.

אייל וחייליו הדפו וסיכלו את ההתקפה תוך הריגת מספר מחבלים.

בדקות האחרונות הוא שלח הודעה בוואטסאפ של הסיירת, ואני מצטט:
"הרגנו חמישה מחבלים. אנחנו באנדרטה, זקוקים לחילוץ".

קצר, תכליתי, מקצועי. תוספת שלי – אני מניח בשקט, בלי לחץ. אני לא יודע לגבי מצב התחמושת, אבל אני בטוח שעם החיוך הממיס שלו, שהפעם לא עזר לו.

לאחר שאייל הבין שהקשר האישי שלו לא עובד, כיוון שהיה בתוך מיגונית מבטון, הוא הודיע לסמ"ל שלו שבכוונתו לצאת לרכב הדוד של הלוחמים שחנה בחוץ ולעלות מהקשר המוגבר שיש בו כדי להזעיק תגבורת. אייל הצליח להגיע אל הרכב ולהעביר דיווח, ובשלב הזה פגע ברכב טיל RPG ממנו נפצע ונהרג.

לולי, מה כותב אבא למלאך, לא כזה עם כנפיים ובייגלה מעל הראש אלא לילד חי עם לב זהב שאוהב כל אדם ללא גבולות. ילד שהוא מרכז המשפחה. מצחיק ורציני, פרפקציוניסט ובלאגניסט, מוכשר בטירוף, אתלט מצטיין.
מפקד שאהב ודאג לחייליו כאילו היו בניו והיה מושא להערצתם.

אז אייל, חמוד, זכינו אמא ואני במתנה שאין גדולה ממנה. לגדל אותך, לראות, לשמוע ולהריח, לרכב ולטייל, ופשוט להיות שם איתך ובשבילך.

ואיתנו זכו כל שאר בני המשפחה: סבים, סבתות, דודים ודודות ובני משפחתם, ובדגש על עודד ופאני, נועם עומר ודנה, שהיו לך כאחים, וכמובן נעמה, איתה יצרת קשר מיוחד בתוך כשנייה.
ועוד עשרות חברים, שהבטיחו להגיע ולספר לנו על השטויות שלך.

כולם אוהבים אותך.

אתה משאיר אותי, אותנו, עם כאב פיזי ונפשי בלתי נסבל. הכאב הוא טוב, כמו שריר תפוס אחרי ספורט הוא ייתן תזכורת יום יום, שעה שעה, ורק יעצים את הגעגועים שכבר התחלתי להרגיש. הזמן.. לא ירפא! אבל נאלץ ללמוד איך לחיות, נתקדם יום אחרי יום... ואל תיתן לי זמנים!

אני מבטיח להגיע לכאן לבד או עם הארלי, לדבר או לשתוק. תמיד תישאר נוכח בליבנו, יפה תואר, שמח ומאושר.

בחיים לא כתבתי כל כך הרבה, אני פשוט לא יכול להיפרד ומושך זמן.

אייל, שוב פעם אני מפורק.

אני מבקש סליחה שלא שמרתי עלייך, אני אוהב אותך לנצח, ועכשיו אני קובר אותך אבל לא נפרד ממך.